

Anca Sturmová

MAGICKÝ
EXPRES

FRAGMENT

Magický expres

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anca Sturmová

Magický expres – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAGICKÝ
EXPRES

PRVNÍ DÍL VELKÉ TRILOGIE

Copyright text and illustrations © CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany, 2018

Cover illustrations by Bente Schlick

First published in Germany under the title WELTEN-EXPRESS

All rights reserved

Translation © Barbora Špundová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4409-5

ISBN e-knihy 978-80-253-4503-0 (1. zveřejnění, 2019)

MAGICKÝ EXPRES

Anca Sturmová

FRAGMENT

PROLOG

V dobách, kdy pohádky již dávno patřily do starého železa a v zemi vzkvétala jedna továrna vedle druhé, žil jeden malý, ale výjimečný chlapec pocházející z velmi, velmi chudých poměrů. Naštěstí však do vínku dostal tři dary: odvahu, čínorodost a talent. Později se stal stavitelem první železnice a žil šťastně až do své smrti.

Tak to aspoň stojí v dějepisných knihách.

Je to ovšem jen jedna polovina pravdy. Přestože se chlapec nakonec stal nesmírně úspěšným, nikdy nezapomněl, jaké to je být mimořádně nadaný a současně strašlivě chudý a muset se bít o svou šanci. Rozhodl se tedy, že založí školu pro všechny děti, o jejichž potenciál by svět v opačném případě přišel.

Nedokázal se nicméně ztotožnit se školními pravidly žádné ze zemí světa, a protože mu přišlo nepředstavitelné dívat se po celou dobu školní docházky jen na jedno jediné město, rozhodl se, že škola bude neustále v pohybu a nikde nebude doma. Nebo spíš naopak: bude doma všude.

Z okolního světa se o této škole neměl nikdo nikdy dozvědět, aby její žáci mohli žít svobodně a v bezpečí.

Kdo jiný by měl vybudovat něco takového, když ne on. Ten, kdo měl *nesmírně* výjimečný talent. Vedle odvahy a činorodosti totiž dostal do vínku ještě jednu schopnost – měl tajemství velké jako svět sám: V jeho žilách pulzovala magie, čistá jako tekuté zlato.

Potají tedy navrhl parní lokomotivu se čtyřiadvaceti vagony – magický vlak, jedinečný stejně jako jeho budoucí studenti, jimž měl poskytnout přístřeší. A protože měl tento vlak jezdit po všech zemích na všech kontinentech, nazval jej

SVĚTOVÝ EXPRES.

SVĚTOVÝ EXPRES ŘAZENÍ VOZŮ:

Lokomotiva

1. Skladový vůz
2. Zavazadlový vůz
3. Vůz správce vlaku
4. Kuchyň
5. Jídelní vůz
6. Čajový salónek
7. Knihovna
8. Vyučovací vagon „*Hrdinství*“
9. Vyučovací vagon „*Strategie & důvěra*“
10. Vyučovací vagon „*Chování*“
11. Studijní vůz
12. Studijní vůz
13. Společenský vůz Pávů

14. Klubový vůz
15. Lůžkový vůz Pávů (dívky)
16. Lůžkový vůz Pávů (dívky)
17. Lůžkový vůz Pávů (chlapci)
18. Lůžkový vůz Pávů (chlapci)
19. Společenský vůz personálu (s kabinetem učitelů, marodkou, relaxační místností)
20. Ředitelství
21. Lůžkový vůz učitelů
22. Lůžkový vůz personálu
23. Poslední vagon
24. Vyhlídkový vůz

O 182 let později, tady a teď.

Opuštěné nástupiště

Její jménem to začalo: Flinn Nachtigallová nebyla právě typické děvče. Měla jedno z těch zvláštních jmen, které může nosit holka i kluk, jako třeba Charlie nebo Puck.

„Že já jsem ti nedala nějaké jiné jméno,“ stěžovala si často její matka, jako kdyby snad právě její jméno mělo vinu na tom, že je tak jiná než ostatní. „Nějaké normální, jako třeba Isabella nebo Laura.“

Ale Flinn nechtěla být nějaká Isabella nebo Laura. „Isabellky mají rády koně a všechno, co je růžové,“ odvětila, „a Laury chodí na záchod vždycky ve dvou.“

Pro dívku jejího věku jako by existovaly jen tyhle dvě možnosti. Rozhodně k nim nepatřila záliba ve starobylých slovnících nebo házení bumerangem. Ale když člověk bydlí tak jako Flinn na konci světa v opuštěném starém domě na venkově, nemá zrovna moc příležitostí chovat se jako holka.

Právě dvakrát jí nepomáhalo ani to, že každé ráno jezdila dvě hodiny autobusem do školy. Protože vstávat v době, kdy její spolužáci ještě spí, jí přineslo nanejvýš tak tmavé kruhy pod očima a s tím spojené hloupé vtipy na její příjmení. Nachtigallová. Slavíková.

Flinn byla právě poněkud rozhozená, protože letní prázdniny skončily teprve před třemi týdny a už si ve škole musela vyslechnout přinejmenším deset hloupých vtipů, počínaje „Slavičku, zazpívej!“ až po „Ne, byl to skřivan, který jítro volá, ne slavík.“

„A teď jednu za moje jméno!“ řekla Flinn a přesně mířeným pohybem vymrštila bumerang přes pole za domem. Zahnutý kus dřeva zasvištěl a smetl z plotu zrezivělou plechovku, načež se vysokým obloukem vrátil zpět k ní. Nedbalým pohybem chytila bumerang ve vzduchu.

Bylo pozdě odpoledne, slunce stálo nízko nad polem a jediný zvuk široko daleko byly kovové rány, kterými Flinn posílala k zemi jednu plechovku za druhou.

„Jednu za ty supy,“ řekla a s přimhouřenýma očima zamířila na další plechovku. Supi bylo její označení pro všechny lidi, kteří kohokoliv, kdo nebyl průměrný, zavětřili na sto honů. Především pro její spolužáky.

Ve škole, v té velké cihlové budově, byla Flinn pořád sama. V Blahočinném vzdělávacím ústavu slečny Schlechtfeldové jí nikdy moc blaze nebylo. Zvykla si, že její spolužačky seděly v jednom rohu a tak, aby to nemohla přeslechnout, si utahovaly z jejího zevnějšku: do měděna zbarvených vlasů, dlouhých po ramena a vřdycky trochu rozčuchaných, neboť Flinn nechápala, proč by se měla česat každé – každé! – ráno. Nebo z jejího bledého obličej se světlými pihami. Nebo z jejích unavených očí, tak často se dívajících kamsi bez výrazu, že si ještě nikdo nevšiml, jak se jiskří zlatavě jako jantar. (Flinn tedy aspoň doufala, že jsou zlaté jako jantar, a ne prostě jen hnědé jako hlína.)

„Tak se máš kamarádit s klukama,“ pronesla její matka, když si na to Flinn doma stěžovala. Máma neměla ani tušení, že kluci ve škole s holkami zásadně nemluví – a s ní už vůbec ne. „Musíš se trochu přizpůsobit!“

„Nejsem přece nějaký chameleon,“ mumlala si Flinn pro sebe rozhořčeně a mrštila bumerangem po další plechovce. Z pole s obilím, kam s řinčením plechovka přistála, vyděšeně vyletěl párek krkavců.

Přizpůsobování se nebylo zrovna její silnou stránkou. Nebyla ani princezna, ani dravec. Byla něco mezi tím. Holka, která se sice nechtěla ušpinit, která ale v létě i v zimě nosila širokou flanelovou košili a těžká, neohrabaná bagančata. Holka, která si často v hlavě chystala celý proslov, nakonec ale vždycky zareagovala s pohotovostí herce v němém filmu.

Byla holka, která se sice chtěla narodit jako kluk, ale k smrti se styděla, pokud ji někdo za kluka považoval. A že se to stávalo poměrně často, vzhledem k tomu, že byla na svůj věk nezvykle vytáhlá a štíhlá. V sedmé třídě školy slečny Schlechtfeldové byly všechny dívky tlustější než ona.

Vycpávka, tak jí říkával její starší brácha Jonte.

Ale to už bylo dávno. Bez něj se to skoro nedalo vydržet, trčet takhle někde napůl cesty mezi frontami, v zemi nikoho.

Představovat si, jak by se asi odehrával její život, kdyby tu Jonte ještě byl, kdyby její rodina byla bohatší, matka šťastnější – to bylo na jejím každodenním životě to jediné, co bylo *nejen* bezútesné, ale i trochu příjemné.

„A ještě jedna,“ vykřikla Flinn, „za Jonteho!“

Protože jí tolik chyběl. Protože z něj zbyla už jen vzpomínka, vybledlá skoro jako etikety na těchhle plechovkách.

Dva roky dovedla být zatraceně dlouhá doba, když se člověk pokoušel nezapomenout, jak zněl něčí hlas nebo jak se člověk cítil v něčí náruči.

„Kdyby sis aspoň vzala na mušku třeba nějakou kachnu,“ ozvala se její matka pokaždé, když pozorovala Flinniny kousky s bumerangem. „Aspoň bychom měli sváteční oběd zadarmo.“

Jako kdyby Flinn někdy mířila na nějaké zvíře! Nejraději mířila na plechovku s nápisem *Kachní ragú*.

Prásk!

Přesný hod jako vždycky. Dokonce velmi přesný.

Čistě ze zvyku se otočila směrem k domu. Byla to obrovská stará barabizna se sedmi ošuntělými pokoji a dřevěnou verandou. Její šarm připomínající divoký západ působil tady na severu Německa jako z jiného světa.

Flinn se v nízkých širokých prostorách vždycky cítila úplně malá a bezvýznamná, jako myš pod prkny podlahy. Otevřenými zadními dveřmi viděla své dva mladší bratry, jak v kuchyni lezou po židlích. Viděla matku, jak jim hubuje. Viděla Janka, svého třetího bratra, jak se rozvaluje na pohovce a nejspíš sleduje nějakou talentovou soutěž. Flinn vzdychla. Nebyl tu nikdo, na koho by svým vrhačským uměním mohla udělat dojem. Kdo taky? Tohle byl jen starý dům, dva kilometry a několik rozpadlých stodol vzdálený od Weidenborstelu – místa, které podle jejího názoru vypadalo přesně tak, jak jeho jméno napovídalo. Jako pastvina.

Na druhé straně ve Weidenborstelu stálo šest nově omítnutých vesnických domků kolem nedávno založeného rybníčku. Flinn si byla jistá, že tam určitě snídali domácí zavařeninu a že rodiny na venkově žijí rády. Není divu, vždyť u nich kvetou keře plné růží a poblíž hnízdí jeřábi. Ovšem tady, o čtyři pole dál, žilo přesně pět rozmrzelých obyvatel – Flinn, její matka a tři nevlastní sourozenci. Nebylo tu nic, absolutně nic kromě vzpomínky na Jonteho, kdysi šestého obyvatele domu.

Otec tu nikdy žádný nebyl, ani Jonteho, ani jejích tří mladších sourozenců, ani její vlastní. Flinn tušila, že žádný z nich tady na konci světa nechtěl bydlet.

Odložila bumerang, až když se setmělo a matka zavolala ven do ticha: „Ke stolu!“ Flinn si přála, aby říkala *Věčeře* místo *Ke stolu* – z toho jako by cítila chladnou desku stolu.

Když už stála téměř na verandě, něco ji napadlo. Ještě jednou se vrátila a sáhla po poslední plechovce s nálepkou *Kachní ragú*. Vypouklý kov ji cestou k domu studil v ruce. Pocítila podivnou beznaděj.

Její tři bratři – všichni mladší než ona – se jako obvykle pustili do jídla, ještě než bylo vše připravené. Flinn postavila vyboulenou plechovku doprostřed stolu.

„Co to má být?“ houkla na ni matka nevrle. Od té doby, co tu není Jonte, neměla s dětmi trpělivost.

Flinn dlouho pozorovala její dlouhé, pískově zbarvené vlasy, hrubý vlněný svetr přehozený přes ramena a matně modré oči. S trochou lesku by pravděpodobně pěkně zářily.

„Trefila jsem kachnu,“ odpověděla Flinn. Věděla, že nemá smysl pokoušet se o žerty, ale nemohla si pomoci: Pátrala v matčině obličejí po pobavení, úsměvu, úšklebku, jakémkoliv hnutí. Jednou se přece musí začít smát!

Matka smetla plechovku ze stolu. „Nemůžeš se *aspoň jednou* chovat rozumně?“

„Ne, dokud ty nejsi rozumná,“ řekla Flinn tiše. Viděla špinavé nádobí, které se vršilo ve dřezu, viděla barvu odlupující se ze stěn podobně jako život z obličejí její matky.

„Proč to není opravdová kachna?“ zeptal se Janík s lítostivým pohledem na plechovku. Jeho krátké vlasy byly světlé jako pole s obilím kolem domu. Flinn připadal jako mladší verze matky, jenom o dost méně vyčerpaný.

Najednou ho bylo Flinn líto. Kéž by bývala nic neříkala.

„Protože bych si radši usekla ruku, než abych zabila nevinné zvíře,“ vysvětlila věcně. *A vůbec, pak by celé vaření zůstalo na krku mně*, dodala v duchu.

Janík vyprsknul, drobký chleba vyletěly přes stůl.

„Ty jsi takový slaboch!“ řekl.

„Pitomče!“ odvětila Flinn. Veškerý soucit se okamžitě vtratil, přestože věděla, že mu křivdí. Janík papouškoval jen to, co mu kdo napovídal. Flinn někdy připadalo, že Jonte a ona byli jediní z této rodiny, kdo vlastnili funkční mozek. A teď, dva roky po Jonteho zmizení, tu byla sama.

Flinn si vzala tlustý krajíc chleba do ruky a vyšla ven. Dřevěné schody pod jejími kroky vrzaly, nikdo ji ale zpátky nezařval. Od chvíle, kdy Jonte beze stopy zmizel, si připadala, že pro matku je stejně jen další potenciálně pohřešovaná osoba.

Stejně jako každý jiný večer se vydala na svou obvyklou procházku obilným polem. Chléb za sebou rozdrobila jako stopy, které ji později večer mají zavést zase zpátky domů. Za jejími zády se na ně slétalo hejno vran. Ne, že by neměla vrány ráda. Jen prostě nenáviděla to jejich krákání, přehlušující prázdno, které tu po sobě Jonte zanechal.

Kdyby aspoň našla možnost, jak svého nevlastního bratra přivést zpátky, pak by máma určitě byla zase jako dřív. Kdyby aspoň měla nějakou stopu, jednu jedinou.

No, jednu ovšem měla. Nádraží!

Jako by byla světoběžník, na nádraží ji to táhlo stále znovu. Každý večer. Každou noc.

Poslední metry Flinn běžela a po rozpadlých betonových schodech vyskočila nahoru na nástupiště. Weidenborstelské nádraží mělo nástupiště jen jedno, číslo 2.

Flinn se tomu nijak nedivila, jednička je totiž číslo pro vítěze. A nikdo z rodiny, kdo tu kdy nastupoval do vlaku, žádný vítěz nebyl.

Obyvatelé krásně omítnutých domů ve Weidenborstelu, jak se zdálo, na nádraží už dávno zapomněli. Koneckonců tudy už roky žádný vlak nejel. Flinn, která tu sedávala téměř každou noc ode dne, kdy Jonte zmizel, to vlakům neměla za zlé. Jediná lavička byla rezavá a kolej zarostlá houštím. Nádražní hodiny se zastavily už před lety – onoho novoročního rána, kdy Jonte nepřišel domů.

Byla tehdy třeskatá zima a nikdo jí nevěřil, že tu Jonte celou silvestrovskou noc jen tak seděl na rezavé lavičce a po-

zoroval hvězdy. Ale Flinn věděla, že to tak bylo. Protože to tak Jonte dělal vždycky, rok co rok.

Bylo mu sice teprve třináct, tedy přesně tolik jako jí teď, ale byl o celé světelné roky odvážnější než ona. Odvážnější, bezstarostnější a svobodnější. Nádraží bylo jeho místo, kam chodil snít.

Až do onoho Nového roku.

Tři týdny po jeho zmizení od něj dostali pohled. Podle množství poštovních razítek, natištěných přes Jonteho písmo, bylo vidět, že pohlednice byla odeslána už daleko dřív, hned druhého ledna. Však měla za sebou také dlouhou cestu, z Osla přes Kodaň, Flinn tomu ani nemohla uvěřit. A z Hamburku k nim domů to pak pohledu trvalo ještě skoro další týden. Pošta často zapomínala na to, že i mezi poli kolem Weidenborstelu také žijí lidé s poštovní schránkou.

Od toho dne si Flinn osvojila Jonteho zvyk a potulovala se po nocích. Spřádala tisíce teorií o tom, co se mohlo stát. Byl snad Jonte unesen? Byl přijat do programu na ochranu svědků? Dnes už sem chodila jen proto, aby tu stejně jako dřív on snila – o životě někde jinde, kde by tráva byla zelenější, smích zvonivější a příležitosti příznivější. Tak ráda by nevlastního bratra následovala, ale nevěděla kam. Rodina by ji určitě nepostrádala. Za nocí, kdy tu sedávala na nástupišti, ji taky nikdo nepohřešoval.

*Větru noční píseň tklivá
z dálky těm, kdo věří, znívá.
Splní srdce vroucné přání,
Expres staví na znamení.*

To napsal Jonte. Má to být nějaká hádanka? Jestli ano, pak na cestu kam? Flinn vzdychla. Nejspíš to bude jen neumělá rýmovačka. Nic víc.

Typický Jonte, pomyslela si, policii to však přišlo podezřelé. Pohlednici poslali na prozkoumání do laboratoře. Nikdo si s ní však nevěděl rady – kromě Flinn. Jak je možné, že ona jako jediná viděla vlak petrolejové barvy na přední straně? Nesmírně elegantní vůz tmavě modrozelené barvy na pohlednici přesně v místě, kde zbytek její rodiny spatřoval jen starou vyřazenou drezínu? Na rozvrzané staré pryčně na kolečkách by nicméně Jonte určitě nezdrhnul, to musela uznat dokonce i policie.

Vytáhla pohled z kapsy kalhot. Rohy už byly úplně zohýbané, však ten pohled nosila s sebou od chvíle, kdy ho policie po bezvýsledném bádání poslala matce zpátky. To bylo před víc než rokem. Tam, kde ostatní neviděli nic zvláštního, Flinn stále viděla onen vlak. A jaký vlak! Žádný obyčejný meziměstský spoj s poškrábanými okny, ani žádný sterilní dálkový expres. Ne, byl to ten nejkrásnější vlak, jaký kdy viděla. Starodávný vlak s opravdovou starou parní lokomotivou. Krémově zbarvené střechy vagonů se leskly ve slunečním světle a dokonalý lak bez jediného škrábnutí nesl nápisy vyvedené elegantním písmem. Bohužel je nedokázala rozluštit.

„Krá!“

Flinn se vyděsila. Už zase tu vysedává hodiny, aniž by si všimla, jak čas plyne. Noční tma se protrhala a vrány kolem kroužily jako poslední zbytky noci na obloze. Zíraly na ni s hlavami nakloněnými ke straně. Flinn vzdychla. Rychlým

pohybem hodila poslední zbytek chleba směrem ke konci nástupiště, tam, kde drolící se beton náhle končil v hustém křoví. Vrány přeletěly na druhou stranu, v jednom křičícím hejnu.

Když si změť křídel a tmavých zobáků konečně znovu sedla, sedělo tu zvíře. Žádná vrána, nýbrž velké, štíhlé, bílé. A jaksi *nezřetelné*.

Flinn se na okamžik zastavilo srdce. Zděšení jí projelo tělem jako zásah proudem a zcela ji ochromilo. Ruce ani nohy ji neposlouchaly, a tak se aspoň předklonila, jenom tolik, aby si zpoza kovového sloupu, který ji skrýval, mohla to zvláštní zvíře prohlédnout. To se tím nijak nezostřílo. Naopak, jeho obrysy zůstaly nejasné a rozmazané jako výkres, který se rozpil ve vodě temně modré noci.

Flinn zamrazilo. Nevěřila na magii, duchy nebo strašidla. Ale tohle stvoření působilo jako zjevení, kvůli kterému by člověk rozhodně neměl po nocích vysedávat na opuštěném nástupišti. Nebo to byla halucinace? Promnula si oči. Stvoření tu pořád bylo.

Tak dobře. Hlavně klid.

Zvíře se nehýbalo. Mlčky tu sedělo a dívalo se do dálky přes široká pole s obilím. Nejspíš si jí ještě vůbec nevšimlo. Karty byly rozdány celkem dobře, Flinn totiž měla na sobě svou nejtmaší flanelovou košili. A vítr, který by ke zvířeti mohl zavát její vůni, se dnes ve vlahém nočním vzduchu noci ani nehnul.

A pak, z ničeho nic, se ta věc pohnula. Flinn sebou bezděčně trhla, když zvíře svou nezřetelnou hlavu otočilo jejím směrem a zpříma se na ni zadívalo.

Dřív než se stihla kousnout do jazyku, vyjel z ní výkřik – vysoký zvuk, který se k holce, jako je ona, vůbec nehodil.

Zvíře sebou trhlo. Na chvíli jako by nebylo jasné, kdo z nich dvou se vyděsil víc. Pak se stvoření zvedlo a pomalu vykročilo směrem k ní – nezřetelný pohyb, jenž se smísil s větrem, který se náhle zvedl.

Ach ne, prolétlo Flinn hlavou, *nenene!* Bleskurychle vyskočila. Chtěla utéct, *musí* utéct. S touhle věcí nechce mít nic společného. Co když je ve skutečnosti právě tohle ten důvod, proč Jonte zmizel? Co když to nebyla žádná pitomá drezína, nýbrž tenhle... co to vlastně bylo?

No tak, dělej! Nohy ji neposlouchaly, najednou byly zcela nepoužitelné a zamotaly se jí hned při prvním kroku.

Zvíře se přibližovalo, se skloněnou hlavou, jako při lovu.

Flinn tepala celá hlava. *Je konec, je konec, je konec.*

V uších jí začalo šumět a pískat jako odněkud z dálky. Chladný vítr ji pohladil po tváři.

Větru noční píseň tklivá... napsal Jonte.

Mihavé zvíře se zastavilo. Zdálo se, že naslouchá, oči ale nespouštělo z Flinn. Vtom najednou celé nástupiště zalil pronikavý pískot. Flinn sebou trhla a přitiskla si dlaně na uši. Co se to tu děje? Znělo to jako stará konvice na čaj, když se její máma jako obvykle nedokázala zvednout a sundat ji z plotny. Jenom hlasitější, tisíckrát hlasitější.

Teď se zvíře odvrátilo, zpátky ke kolejím. Než však mohla Flinn okamžiku využít a dát se na útěk, otřásla se jí půda pod nohama a cosi velkého a těžkého s hukotem vjelo do nádraží. Kolem dívky prolétl rozptýlený kužel světla a náraz

vzduchu ji málem porazil. Pak vítr utichl a pískání zaniklo v pronikavém skřípání. Kov dřel o kov a pak se s trhnutím, které Flinn hmatatelně cítila, ta nestvůra zastavila. S hlasitým zasyčením se zpod ní vyvalila pára, jako kdyby popadala dech. Celé nádraží okamžitě zahalil hustý temný dým. Flinn ležela na nástupišti vedle lavičky, kašlala a lapala po dechu.

A pak najednou zavládlo ticho. Strašidelné ticho, které nastalo po předchozím hlomozu.

Vteřinu čekala, pak ještě jednu, potom se co nejrychleji sebrala. Mnula si bolavý loket, zvedla hlavu – a hleděla na železniční vagon. Její vyděšený odraz na ni zíral zpátky. Přímo před ní stála celá řada tmavých, zrcadlově lesklých oken, osm na každém vagonu vysokého štíhlého vlaku s petrolejově modrým lakem a rovnou, krémově zbarvenou střechou.

Zamžourala, pevně zavřela oči a znovu je otevřela. Ne, nebylo o tom pochyb. Pod víčky ji pátil hustý dým, ale tohle byl beze vší pochybnosti vlak.

Ten vlak.

... z dálky těm, kdo věří, znívá...

Pomaličku, jako by byl tento okamžik křehký jako sklo, sklouzl její pohled na pohlednici. Samým rozčilením před chvílí pevný papír téměř zmačkala, ale – tohle byl Jonteho vlak. Beze vší pochybnosti. Vlak, který evidentně viděla pouze ona. Třesoucí se Flinn zvedla hlavu a nadechla se. Vypadal úplně jako on! Prohlížela si tytéž staromódní dřevěné plošiny mezi vagony, stejně zdobené venkovní osvětlení. Teď dokonce dovedla přečíst zlatá písmena na laku: stálo tam *SE*

a byl zde stylizovaný vějířovitý ocas páva, obojí zarámované v obdélníku.

Flinn poskočilo srdce radostí. Tenhle vlak bylo to nejkrásnější, co v životě viděla.

Než se však rozplynul poslední závoj dýmu, kdesi v přední části vlaku se zabouchly dveře. Zděsila se, když jí došlo, že vlak se znovu pomalu dává do pohybu.

Ne. To ne!

Srdce se jí zastavilo, na okamžik zapomnělo bít a pak jako by to chtělo dohnat.

Nezřetelné stvoření na nástupišti nebylo nikde vidět. Že by snad nastoupilo? Přijel je sem vlak vyzvednout?

A Flinn?

Zůstane tady stát jen proto, že má strach z nevysvětlitelných věcí, jako byla tahle? Nebo ze strachu před tím, co na ni čeká na druhé straně obilných lánů? Tohle vážně chce? Zůstat tady?

Sevřela dlaně v pěst. Tenhle vlak je její šance, možná jediná šance. Tělem jí projel mráz. Pomyslela na Jonteho. Na velký širý svět, který leží někde tam, ale rozhodně ne tady. Myslela na všechno to, co bylo skutečně důležité – a než si to vůbec uvědomila, rozeběhla se, dohonila zábradlí na poslední plošině a vyhoupla se na spodní schod. Právě včas, než vlak nechal nástupiště za sebou.

Flinn křečovitě svírala chladný kov zábradlí a lapala po dechu. Naposledy se ohlédla zpět za opuštěným nástupištěm. Ručičky nádražních hodin se pohnuly, poprvé po letech. Byly právě dvě hodiny a dvacet dva minut.

V tom okamžiku vlak zahnul doleva a hodiny se jí ztratily z očí.

Teď už neexistovala cesta zpět.

... splní srdce vroucné přání,

Expres staví na znamení.

Flinn se otočila směrem k železným dveřím, které vedly dovnitř vlaku. V horní polovině měly vestavěné malé čtvercové okno. Skrze něj na ni dýchla namodralá tma.

„Kráčej směle a bez bázně!“ mumlala si a zhluboka se nadechla. S vypětím sil otevřela dveře a vešla.

Madam Florettová

Jakmila Flinn vstoupila dovnitř, dveře vagonu se zabouchly s takovou ránou, až se jí zdálo, jako by se za ní zavřela celá její minulost. Kvílení vzduchu proudícího kolem vlaku umlklo. Slyšet bylo jen neustálé drnění kol na kolejkách a vzdálené šumění. V náhlém tichu se tu cítila cizí a současně v bezpečí. Vlastně tu bylo potěšlivě – jedno z oněch slov z jejich starých slovníků. Jenže teď nabylo na významu.

Chvilí trvalo, než si její oči zvykly na šero, které tu uvnitř panovalo, ale ani pak toho nerozpoznávala o moc víc než zatžené rolety na jedné straně chodby a zavřené dveře na straně druhé. Na podlaze byl položený koberec. Stěny se zdály být vyložené dřevem. Chodba byla prázdná. Ani hlásek, ani slechu po nějakém lidském zvuku.

„Haló?“ zvolala Flinn opatrně a polekala se, když vedle sebe zaslechla tiché třepotání. Stále tu však stála sama a všechno znovu ztichlo, až na drnění kol pod ní.

Kde to je? Ve spacím voze?

O vlacích toho Flinn moc nevěděla a o luxusních vlacích, jako byl tento, už vůbec nic. Vždyť její rodina si mohla dovolit sotva jednou ročně lístky na spěšný vlak. Zcela jistá si

ovšem byla tím, že by si u průvodčího měla koupit jízdenku dřív, než ji tu někdo nachytá načerno. Sáhla do kapsy pro peníze a vytáhla bankovku. To by mělo stačit, aspoň na pár stanic.

Unášená drkotáním kol se Flinn odvážíla vstoupit dál do chodby. Bříšky prstů opatrně klouzala po lakovaných dřevěných dveřích a obkladech mezi nimi. Zalil ji důvěrně známý hřejivý pocit. Přešla celý vagon, aniž by kohokoliv potkala.

„Kráčej směle a bez bázně!“ zamumlala si pro sebe ještě jednou, opřela se do dalších kovových dveří, v nichž bylo taktéž vestavěné čtvercové okénko, a vyšla ven na malou venkovní plošinu, která se nacházela na konci i začátku každého vagonu.

V tom okamžiku ji udeřil studený proud vzduchu, plný drobných kapek a zkalený kouřem z lokomotivy. Flinn se otrásla zimou, snažila se schovat do svých paží a posouvala nohy přes spojovací můstek mezi touto plošinou a plošinou vedlejšího vagonu. Můstek nebyl nic než pouhá kovová deska se zábradlím, která vyčítavě řinčela a chrastila. U vlaku, jako byl tento, by čekala něco trochu jiného. Na druhou stranu ale nečekala, že tento vlak vůbec existuje. Jonteho vlak. Nebo spíš: vlak z Jonteho pohlednice.

Když se Flinn opřela do těžkých kovových dveří následujícího vagonu a vstoupila dovnitř, třásla se strachy. I tímto vagonem však prošla, aniž by na někoho narazila.

Zdálo se, jako by vlak nikde nekončil. Další a další vagony plné tmavých úzkých chodbiček, další a další staré spojovací

můstky s burácejícím větrem mezi nimi. A široko daleko ani živáčka!

Zrovna když procházela šestou z těchto téměř nekonečných chodeb, najednou, z čista jasna do někoho vrazila. Do někoho poměrně velkého.

„Au!“ ozval se drsný hlas. „Dávej přece pozor, ty zatracený Páve! Neříkal snad Daniel, abyste zůstávali ve svém kupé, když zase vypadne proud?“

„Promiň,“ rychle se omluvila Flinn a v naději, že nebude působit podezřele, dodala: „Vlastně jenom hledám průvodčího.“

Ten druhý mlčel. Flinn doslova cítila, jak si ji ve tmě měří. Pak ten hrubý hlas řekl: „Chceš říct madam Florettovou.“

Znělo to napůl jako otázka a napůl, jako by se Flinn právě dostala do potíží.

„No... Já nevím. Asi jo. Jestli prodává jízdenky?“ Flinn se pokoušela si muže – aspoň se zdálo, že hlas patří nějakému muži – ve tmě představit, ale jediné, co dovedla vytušit, bylo, že zabíral poněkud víc prostoru. Flinn polkla. Musel být neobvykle velký a silný.

„Tak moment... Ty jsi *právě teď* nastoupila?“

„Ano,“ odpověděla Flinn. Nechápala, proč jeho hlas zní tak nevěřícně. Nádraží, vlak – proč by bývala neměla nastoupit?

„A teď si chceš *koupit* lístek?“ Jeho hlas zněl čím dál víc vyvedený z míry.

„No jo,“ odvětila Flinn podrážděně, „jasně že chci. Jet na černo by asi nebyl zrovna dobrý nápad, ne?“

Muž se zarazil. Flinn tím získala právě tolik času, aby se za svou poněkud nepromyšlenou odpověď nejdřív v duchu pochválila a vzápětí jí zalitovala, když její protějšek vydechl: „Já se picnu!“

V následujícím okamžiku ji oslnilo světlo tak silné, že před oslepujícím paprskem ustoupila o krok vzad. Vyděšeně zamhouřila oči. „Hej!“

„Sorry.“ Muž sklopil baterku k zemi a Flinn si v odrazu světla všimla, že není zase tak starý, jak zněl jeho hlas. Možná patnáct, o moc víc mu být nemohlo.

Bezbarvé světlo jeho kapesní svítilny vrhalo neklidné stíny na jeho hranatý obličej a jeho oči jiskřily z tmavých důlků. Stál před ní jako hlídač u brány k podsvětí, a ve srovnání s ním si Flinn najednou připadala strašně, strašně mladá a strašně, strašně mimo.

Chlapec si spěšně prohlédl její bohužel naprosto nic neříkající vzezření a Flinn napadlo, jestli ji snad nepovažuje za kluka. Za dost neduživého kluka v porovnání s ním.

„Takže pro jistotu ještě jednou: Ty si chceš koupit jízdenku? Žádnou ještě nemáš?“

„Jo. Ne. A jsem holka,“ vyhrkla Flinn.

„A co jiného?“ odvětil kluk. Zdálo se, že ho tahle skutečnost nijak nezaskočila. Jeho hlas zněl klidně a hluboce.

„Chceš říct... ty sis nemyslel, že jsem kluk?“

Kluk zvedl obočí a Flinn tak na krátký okamžik pohlédla do jeho tmavých očí. Posměšně mu zajiskřily.

„Ty jsi teda dost zvláštní,“ prohlásil. „Už ses někdy viděla v zrcadle? Tvoje oči...“ Zarazil se, jako by mu právě v ten

moment došlo, že se zrovna chystal složit kompliment cizí holce bez jízdenky.

Flinn by bývala ráda vyzvídala, co že to má s očima, na poslední chvíli ale svou zvědavost potlačila. Beztoho nebyla z těch holek, co se potřebují nechat utvrzovat – už jen proto, že ji o jejich přednostech nikdo nikdy neutvrzoval.

Až teď a tady.

Teda skoro.

„No, tak to teda máme docela problém,“ řekl kluk.

„Jak to?“ zeptala se Flinn

Kluk se temně zasmál. „Protože si tu žádnou jízdenku koupit nemůžeš. Nejde to.“

Flinn se zděsila. Lesknoucí se mahagonové stěny najednou působily hrozivě, drkotání vlaku nepřátelsky.

Co přijde teď? Vyhodí ji z vlaku? Uprostřed noci, uprostřed něčeho? Flinn už o takových případech slyšela, že se podobné věci dějí. Ale co pak?

„Ale ve Weidenborstelu není žádný automat na jízdenky. Kde jsem si ji asi měla koupit?“

Kluk chvíli mlčel. „Ty nemáš ani tušení, kde jsi, co?“ Zdálo se, že se tím skoro baví, nebo ho to fascinuje. Flinn naopak tahle situace nepřišla ani vtipná, ani vzrušující.

„Nemohla bych se prostě jen kousek svézt?“ zeptala se nejistě.

„Ne. Kousek?“

„Jen kam by to šlo,“ vysvětlila Flinn.

„Ne,“ odvětil kluk znovu. „Madam Florettová by mi zakroutila krkem.“

Flinn dostala strach. „Prosím,“ zašeptala potichu. „Má to svůj *divod*. Proč odtud musím pryč... a jinam. Musím někoho najít.“

Myslela na smutek své matky, který na Flinn ulpíval jako druhá kůže, na Jonteho, který byl kdesi v dálce, tam, kam ji to táhlo, a došlo jí, že se nemohla vyjádřit méně jasně. Kluk však jen mlčel. Ani náznak, že by se chystal chytit ji za šos a vyhodit ven. Chvilí bylo ticho. Flinn cítila, jak jí srdce v hrudi bije tak zběsile, až měla strach, že jeho ozvěna zburcuje celý vlak.

Pak chlapec pronesl s utrápeným výrazem, jako by říkal něco proti svému přesvědčení: „Tak dobře. Ale musíme být potichu. Pojď se mnou!“

Mávnul svítilnou směrem za sebou.

Flinn se ani neodvažovala zeptat se na cokoliv, natož pak aby si oddechla. Vždyť kam ji teď asi vede?

O řadu tmavých chodeb v dalších vagoněch později došli do dlouhého vozu zalitého měsíčním světlem, celý jej vyplňoval jeden jediný velký prostor.

Rolety tu nebyly zatažené. Všude stála křesla, taburety a plechovky od pití. Flinn nejméně jednou narazila do stohu knih, neboť kužel světla z baterky je předcházal vždy jen o metr a noční světla na stěnách svítila asi tolik, co únikové osvětlení.

„V noci jsou všechny vagony od tohohle dál tabu,“ vysvětlil chlapec, „a bez světla nejsou ani vrhcáby.“

„Nejsou co?“ Flinn netušila, co je to za místnost, do které v noci nikdo nesmí vstoupit, ale tušila, že přes den tu muselo být rušno.

„To tu nemáte žádná, no, *normální* sedadla?“

Chlapec se rozesmál – přátelským, kostrbatým smíchem. Jako ulice plná dlažebních kamenů, lesknoucích se v měsíčním světle.

„Jasně že ne, ty vtipálku, proč taky?“

Flinn nechápala, co bylo na její otázce k smíchu. Jen uvažovala, kde bude po zbytek cesty sedět – ovšem za předpokladu, že jí ona zlověstná madam Florettová prodá jízdenku. Přece se celý vlak nemůže skládat jen ze spacích kupé a jedné obrovské neuspořádané místnosti.

Nekonečně dlouhé chodby však teď už měli s konečnou platností za sebou. Všechny následující vagony sestávaly z velkých širokých prostor a byly taktéž zařízeny velmi nekonvenčně. Všude Flinn narážela na lavice a stoly, klopýtala přes knihy a sotva viděla, co to vlastně bylo, co tu viselo na stěnách nebo vydávalo podivné třepotavé zvuky nad její hlavou. Snad tu na palubě nebyli netopýři?

Když se chlapec konečně v jednom z vagonů zastavil, Flinn si oddychla. Ze všech vozů byl tento nejvíc členitý. Došli teď až do přední části vlaku, kde bylo slyšet rytmické funění lokomotivy jako dech nějaké mechanické nestvůry. Za okny ubíhala pára v hustých oblacích. Bylo to, jako by vlak zahalila tlustá peřina, která odfiltrovala všechna noční nebezpečí, která by snad za okny mohla číhat.

Paprskem světla z baterky ukázal chlapec jakousi plachtu, která tu visela v rohu mezi dvěma policemi jako balón, ze kterého někdo vypustil vzduch.

„Tohle je moje oblíbené místo,“ pronesl kluk a ukázal na plachtu. „Můžeš se tu vyspat. Zítra ráno tě představíme ma-

dam Florettové, takže si raději nedělej moc pohodlí. Madam Florettová vstává brzy.“

Nebezpečí, že by si tu udělala moc pohodlí, tak jako tak nehrozilo – při bližším pozorování se ukázalo, že plachta slouží jako provizorní houpací síť, která se prověšovala až na podlahu. Flinn uvažovala, jak si tohle místo mohl někdo oblíbit.

„Děkuju,“ hlesla přesto – a mínila to upřímně.

Kluk přikývl a stočil pohled na své hodinky. „V pohodě. Za pár hodin budeme za Hamburkem a pak už budeme mít za sebou dost dlouhou cestu z toho tvého Biederwurstelu a...“

„Weidenborstelu,“ ohradila se Flinn.

„Nebo tak. A když budeš mít štěstí, je tu taky ještě Daniel. Takže si nemusíš dělat starosti.“

„Nedělám si starosti,“ zalhala Flinn. Ve skutečnosti jí srdce bilo až v krku, silně a hlasitě jako kovový rachot lokomotivy vepředu.

Kluk znovu kývl. „Dobře. Tak se uvidíme ráno.“ Otočil se zase směrem ke konci vlaku.

„Kam jdeš?“ Flinn by byla radši, kdyby tu s ní zůstal.

„Do svého kupé samozřejmě,“ odpověděl. „Musím se taky trochu vyspat.“ Už byl skoro u dveří, když se ještě jednou zastavil. „Ach, mimochodem, já jsem Fedor.“

„Já jsem Flinn,“ představila se Flinn.

Sotva se Fedor opřel do těžkých dveří a do vagonu se prodral kvílející noční vítr, Flinn se ještě jednou nadechla: „Fedore?“

„Ano?“

Flinn se na něj vážně podívala. Polkla. „Kde to jsem?“

Fedor vypadal překvapeně, ale pak se zašklebil – jeho obličej hned vypadl o několik let mladší. „Na nejlepším místě na světě,“ řekl a pak se za ním zabouchly dveře.

Jediný závan větru vířil vagonem a pohladil Flinn po čele, zatímco se snažila aspoň trochu pohodlně uvelebit v prověšené houpací síti.

A tak tu ležela, v hlavě myšlenky na Fedorovo optimistické ujištění, v uších zvuky vlaku, jeho supění a šumění, drkotání kolejí pod ním. Při každé terénní nerovnosti se vlak nadzdvihl a zase klesl dolů, jako by se zhluboka nadechl a vydechl. Flinn cítila každý pohyb, jako by byla jeho součástí.

Když pak svítání poslalo dovnitř malými okénky první paprsky světla, Flinn konečně usnula. Netušíc, že za méně než dvě hodiny bude všechno, co doposud představovalo její život, vzhůru nohama. A nejen to.

„To je neuvěřitelné! To je největší drzost, jakou jsem za celou svou kariéru zažila! Největší troufalost, jakou jsem kdy viděla!“

„Vždyť nejsem zase tak velká,“ mumlala Flinn a mžourala do oslepujícího ranního světla. A do tváře velké vytáhlé ženy s koženými ochrannými brýlemi přemrštěných rozměrů na hlavě. Vypadala, jako by nad svými normálníma, jiskřivýma očima měla ještě jedny, naddimenzované hmyzí oči.

„Kdo! To! Je! – Kulikowe, kdo je to?“

Fedor, ten kluk, do kterého v noci vrazila, musel být někde blízko, jeho hlas zněl vagonem: „Já vám to vysvětlím, madam Florettová...“

„To tedy doufám, Kulikowe! To vážně doufám.“

Tak tohle byla ta průvodčí, které podle Fedora nezbyvala jiná možnost, než Flinn vyhodit. Za předpokladu, že Hamburk už měli za sebou, v což Flinn vroucně doufala.

Madam Florettová vypadala ve svém dvouřadém kalhotovém kostýmku spíš jako něco mezi průvodčí a tajnou agentkou. Její rudé, dokonale nalíčené rty a špičaté nehty nalakované v odpovídajícím odstínu na Flinn působily útočným dojmem. Ostrým hlasem zajechla: „Kulikowe, pohněte sebou, ať už jste tady!“

Když otočila hlavou směrem k Fedorovi, rozhoupal se její blondátý ohon sem a tam. Byl tak hladký a tak hedvábný, že skutečně připomínal koňský ohon, stažený tak přísně, až vlasy obepínaly hlavu jako druhá kůže.

„Já to můžu vysvětlit sama,“ pospíšila si s odpovědí Flinn a zvedla se tak rychle, až vypadla z prověšené sítě jako pytel brambor.

Koňský ohon sebou mrsknul zpátky. Madam Florettová si ji přeměřila pohrdavým pohledem, jako kdyby se v případě Flinn jednalo o naprosté nedopatření. Pak pohledem blýskla zpátky na konec vagonu.

„Válí se to tu na podlaze rozplizlé jako nějaká medúza! Dítě bez ambicí.“ Podle hlasu byla čím dál víc vyvedená z míry. „Na podlaze *Světového expresu* leží rozplizlé dítě bez ambicí! Kde se tu vzalo a proč mě nikdo neinformoval?“

Světový expres. Tak tohle byl Světový expres. Vlak, *ten* luxusní vlak, kterým Jonte zmizel, se jmenoval *Světový expres*. Ta slova zněla Flinn v uších jako čirá magie. Rezonoval v nich širý svět, dobrodružství dalek, opravdový život, šance najít Jonteho – a možnost, že by mohla být šťastná.

Flinn vzhlédla. Ve vypouklých sklech ochranných brýlí madam Florettové se zrcadlila zaprášená okna vagonu, za nimiž se ztrácela žlutozelená krajina i končící léto.

Ale tohle nebyl konec. Byl to teprve začátek. Flinn v hlavě vířilo zjevení tohoto podivného vlaku ve Weidenborstelu, rachot kol, skřípění kolejí a supění toho ocelového obra oznamující velké věci, které přicházely – což rozhodně nemohlo být působené hlasem madam Florettové, který byl s každou další větou stále pronikavější.

„A určitě má taky *móresy*,“ prohlásila vyčítavě, když se Fedor konečně vynořil zpoza regálu. Celý vagon byl plný regálů. Velké vybledlé cedule jej dělily na *Potravin*y, *Předměty denní potřeby* a *Školní potřeby*. Flinn si protřela oči. Kdo proboha ve vlaku potřebuje školní potřeby? Domácí úkoly na dovolené? Ta představa byla děsivá.

„Včera večer se tu najednou objevila,“ přispěchal Fedor na svou obhajobu.

„Já nemám žádné *móresy*,“ vložila se do toho Flinn. Sama netušila, odkud se ta slova vzala.

Průvodčí nechápavě potřásla hlavou a Fedor si za jejími zády přešel hranou dlaně přes krk. Flinn pochopila, že by raději měla chvíli mlčet.

Očima bloudila po vagonu a pohledem zavádila o bedny plné uhlí, pevně převázané krabice a obrovské kartony. V tenkých paprscích světla, které sem prosvítaly okny, se třpytila vrstva sazí, která pokrývala všechno kolem stejně jako vrstva popela. Flinn najednou přepadl pocit, jako by ji tmavý prostor pohlcoval.

Madam Florettová zhluboka vzdychla, obrátila oči v sloup a vytáhla desky. „Tak dobře, raději rovnou začneme. Konec konců tu nechceme postávat celý den.“ Vzala si na mušku Flinn. „Vítejte a tak dále. A tím *a tak dále* chci říct: Máte zpoždění skoro tři čtvrtě roku! Školní rok začal už prvního ledna. Doufám, že budete pilná. Jinak nemáte šanci látku prvního ročníku do konce školního roku v prosinci dohnat. Kde jsou vaše zamazadla?“ Rozhlédla se kolem. „Vy snad nemáte vůbec žádná zamazadla?“

Ona jí vykál! Nebylo to trochu přehnané?

„Zavazadla,“ opravila ji Flinn a vysloužila si tím nepřátelský pohled. *A jáje, z nás nejspíš nebudou zrovna nejlepší kamarádky*, prolétlo jí hlavou. „Ne, žádná nemám.“

Ta otázka jí připadala poněkud zvláštní. Jak by mohla mít zavazadla do vlaku, o jehož existenci až do včerejšího večera neměla ani tušení?

Žena zvedla bradu a ohon jejích vlasů se rozhoupal. „Žádná za... žádné kufry, vida.“ Opřela se dopředu a měřila si Flinn jako jestřáb svou večeri. „Jméno?“ Staromódní plnicí pero vyzývavě zapáchla do vzduchu jejím směrem.

Flinn zamžourala. „Flinn Nachtigallová,“ odpověděla rychle.

„Flinna Chtigallová.“ Škrábání pera znělo tak energicky, jako by průvodčí s tužkou sváděla tichý boj.

„Ne,“ řekla teď Flinn ještě rychleji. „Flinn. Ne Flinna.“

Průvodčí se zarazila. Její obočí se postavilo do pozoru. „To je chlapecké, nebo dívčí jméno?“

„Přísně vzato obojí,“ zamumlala Flinn, která cítila, jak jí hoří tváře. Špatná odpověď, špatná odpověď. Průvodčí si ji měřila pohledem shora dolů a zase odspodu nahoru.

„Pro mě za mě,“ řekla potom. „My tu jsme liberálně založení... Věk?“

„Třináct,“ odpověděla Flinn a kousla se do rtu, když ji rentgenoval další zkoumavý pohled. Teď si Madam Florettová určitě byla jistá, že je Flinn kluk. Žádná holka v jejím věku nevypadá takhle. Nebo přinejmenším žádná normální holka.

„Nějaké zvláštní nadání?“ zeptala se Madam Florettová a obrátila první stránku svého bloku.

„Ehm...“ Jaké nadání? Flinn si byla docela jistá, že normálně se cestujících ve vlaku nikdo na jejich nadání neptá.

„Možný obor?“

„Ehm...“ zamumlala Flinn znovu a připadala si dost hloupě.

Průvodčí vzdychla. „*Cokoliv*, z čeho by se dalo usuzovat, proč byste měla mít pro svět nějaký přínos?“

„Ehm...“ Jak měla vědět, jestli kdy bude mít nějaký přínos?

„Uvedená doba cesty?“

Aby nemusela zabručet další „ehm“, vyrazila ze sebe Flinn: „Vlastně bych si měla nejdřív koupit jízdenku.“

Madam Florettové málem vypadly desky z ruky.

„Ona nemá... *nemá jízdenku?!*“ Otočila se k Fedorovi, který si celou dobu nervózně pohrával s kšandami svých montérek. Visely mu volně přes opasek – široký, těžký opasek, na kterém měl připevněné všelijaké nářadí, jako kdyby to byly nějaké trofeje.

„Ne, nemá,“ odpověděl Fedor a snažil se nedívat se při tom Madam Florettové do očí. Flinn si všimla, jak se jeho černé rozčuchané vlasy v pošmourném ranním světle lesknou a třpytí. Jak je to možné? Snad uhelný prach, který tu všude visel ve vzduchu jako nazelenalý kouzelný pel z vílích křídel? Celý dlouhý vagon, včetně rohu, ve kterém Flinn a Fedor právě stáli s madam Florettovou, tím působil temněji a magicky.

„To jsem vám předtím chtěl říct...,“ dodal Fedor. Jeho obličej působil bledě a matně, podobně jako předchozího večera. Přesto si Flinn nemohla nevšimnout, že svým způsobem vypadal nápadně dobře.

„Kdy?“ vystřelila madam Florettová. „Kdy jste mi to chtěl říct?“

„No... brzy,“ chodil Fedor kolem horké kaše. Jeho hlas teď byl zdráhavý, stejně jako celé jeho šedočerné vzezření.

Madam Florettová vypadala, že ho vzápětí přetáhne svými deskami přes hlavu. „Brzy, říkáte? Víte co? Vraťte se ke své práci, Kulikowe. Co tady vlastně ještě vůbec děláte, když mne nedokážete ani řádně informovat?“

Fedor bezmocně pokrčil rameny a vytratil se směrem k lokomotivě. Jakmile otevřel dveře k parnímu stroji, krátce

se ozval mechanický řev. Pak Flinn s madam Florettovou osaměla.

„A teď vy! Ukažte mi svou jízdenku.“

„Ale...“ Ta ženská ji snad vůbec neposlouchala?

„Vstaňte a ukažte mi své kapsy. *Musí* tam někde být!“

Kdyby ji tam měla, musela by o tom Flinn něco vědět, ne?

Madam Florettová netrpělivě dirigovala rukama. „No tak, říkám vám, abyste vstala.“

Flinn si najednou přála, aby byl Fedor býval přetáhl průvodčí baterkou po hlavě. S nedobrym pocitem vyprázdnila kapsy svých džínů. Na světlo se tak dostala desetieurová bankovka, dvě kancelářské sponky, jedna zátka z lahve, chuchvalce, drobky, Jonteho pohlednice a pečlivě roztrhané zbytky dopisu matce („*Vaše dcera ve vyučování nespolupracuje. Jste si jistá, že je pro ni gymnázium ta pravá škola?*“).

Průvodčí vše přelétla rychlým pohledem. Aniž by přesně věděla proč, pohled od Jonteho Flinn raději hned zase schovala dřív, než si ho madam Florettová stihla pořádně blíž prohlédnout. „Tohle není jízdenka,“ přispěchala na vysvětlenou, když si ji madam Florettová nedůvěřivě měřila.

Strčila jí pod nos desetieurovou bankovku. „Ale tady za to si chci jednu koupit,“ dodala.

Madam Florettová vyvalila oči, jako by ji Flinn urazila. „Vy se mě pokoušíte uplatit?“ zaječela. „Jako bych tu snad celý den chodila s jízdenkami po kapsách! Vypadám snad jako nějaký potulný obchodník?“

Flinn zamrkala. Co to mělo znamenat?

„To snad není možné,“ mumlala si průvodčí. „To snad vážně není možné. Bez jízdenky. Jak si to vůbec představujete? *Bez jízdenky!*“ Čím častěji to opakovala, tím víc to znělo jako těžký zločin. „Jako bych snad neměla už tak dost starostí s těmi strašnými Younesi a *vším ostatním*.“ Madam Florettová zadupala svými jehlovými podpatky a znaveně se rozhlédla po vagonu. „Za něco takového odmítám nést odpovědnost.“

„To ani nemusíte,“ pospíšila si s odpovědí Flinn. To se jí zrovna hodilo. „Dokážu se o sebe postarat sama.“ *Vždyť chci jenom najít Jontebo*, dodala v duchu.

„Ach!“ nadechla se madam Florettová. „Skutečně si to myslíte?“

„Ano,“ odpověděla Flinn důrazně. „Doma obstarávám půlku domácnosti úplně sama.“ Nebyla si úplně jistá, jestli na to má být hrdá, nebo se za to stydět.

„Skutečně?“ Průvodčí zvedla jedno obočí. „A proč ne celou?“

„Protože – cože?“ Flinn na ni zírala. *Hrdá*, rozhodla se, *rozhodně hrdá*.

Madam Florettová triumfálně zvedla bradu. „To jsem si mohla myslet: Vede jen půlku domácnosti, ale ještě by se tím chtěla chlubit. Móresy, móresy.“

„Ne!“ ohradila se Flinn nahlas. „Já přece nemám žádné – móresy. Nejsem...“ Ale nebylo to k ničemu. Slova zmizela dřív, než je stihla zachytit.

Průvodčí bubnovala nehty do svých desek, jako by na ně chtěla zahrát nějakou melodii. „A teď jsem vám nejspíš ještě vymazala dech, že?“

„Vyrasila,“ zamumlala Flinn automaticky.

Madam Florettová zalapala po dechu. „Neopovažujte se mne neustále opravovat!“

Zdálo se, že už chce mít celou věc co nejdříve za sebou. „Tak dobrá,“ řekla a natáhla krk, „tohle si na triko nevezmu. To tedy ne, rozhodně ne. Já mám svých starostí dost.“ Dlouhými kroky zamířila ke dveřím vagonu a ukázala Flinn ven. „Běžte! Hlaste se v kuchyni a snažte se být aspoň užitečná, než si promluvíím s Danielem.“

Flinn na ni zírala. Sklíčeně přemýšlela, jestli tady takhle vítají všechny pasažéry. Jonte by nikdy nedovolil, aby se k němu někdo takhle choval. To by raději z vlaku vyskočil za jízdy. Ale to si ona netroufne.

Madam Florettová energicky tleskla do dlaní: „Můžete jít prosím se mnou?“ Zdálo se, že má s vyháněním nežádoucích cestujících dost zkušeností.

S třesoucími koleny ji Flinn následovala ven na chladný ranní vzduch, který chutnal po hustém dýmu, po soli a borovém dřevu. Za horizontem se zřejmě nacházelo Severní moře.

Madam Florettová vedla Flinn cílevědomě přes spojovací můstek, dvěma dalšími vagony, až se konečně zastavila ve vagonu, kterým se táhla dlouhá chodba. Na rozdíl od spacích vozů na konci vlaku tady byly jen jedny dveře. Byly z mahagonového dřeva, to však bylo přelepené množstvím lístků a nalepovacích papírků. Flinn těkala očima po slovech, která na nich byla napsaná: *Baklava* a *Tamales* stálo na dvou z nich – slova, která neznala, ani ze svých starých slovníků.

Madam Florettová energicky zaklepala na stěnu vedle dveří, a zatímco čekaly, strhla jeden z lepicích lístečků ze dveří. „Mrkvovo-cuketové pirohy, něco takového se přece nedá jíst!“ Nakrčila nos, a protože zjevně na odpověď z kupé už nechtěla déle čekat, dveře jednoduše otevřela a postrčila Flinn dovnitř.

Ne právě ladně se Flinn vpotácela do velké, mechanicky zvucící kuchyně a vrazila do mohutného kuchaře, který si cosi mručel.

„Pardon.“ Rychle ustoupila o krok zpátky a pohledem si změřila snědého tlustého chlapíka. Přes břicho se mu vzdouvala zlatá zástěra a na hlavě měl kuchařskou čepici stejné barvy, příliš malou na jeho široký obličej.

Také on si Flinn chvíli měřil pohledem, pak zvedl do výšky obočí i koutky úst.

„Černý pasažér, co? Fedor mi o tobě říkal. Něco takového jsem ještě nezažil!“

Madam Florettová nesouhlasně bubnovala nehty do svých desek.

„Ratefy, tohle je Flinna. Dejte jí... nebo mu, co já vím... něco na práci, rozumíte?“ Prsty si stiskla kořen nosu a zasténala. „Myslím, že na mne jde muréna.“ S těmi slovy odkráčela a zanechala Flinn na pospas zaraženému kuchaři.

Z jednoho z bezpočtu regálů za ním vřestělo vzletně rádio: „... *přestože trávím svůj čas mezi sazemi a kouřem, na světě není šťastnějšího chlapíka...*“

Kuchyně vypadala, jako by ji někdo poskládal dohromady ze starého venkovského vybavení a moderní chromované

kuchyně z nějaké restaurace. Zatímco se vlak klikatil tmavými borovými lesy, kolem Flinn vrzaly kovové sporáky o dřevěné skříňky a talíře se zlatým okrajem cinkaly o staré hrnce. Ani se nestihla pořádně porozhlédnout kolem a už jí kuchař strčil do ruky obrovský košík na pečivo.

„Odes ho naproti do jídelního vozu, buď tak moc hodná,“ požádal ji a vystrčil Flinn z kuchyně ven na chodbu. Ještě zaslechla, jak si nahlas prozpěvuje melodii z rádia, pak se za ní dveře zabouchly.

Flinn chvíli jenom postávala na tiché chodbě, naslouchala rachotu kol vlaku a cítila se úplně ztracená. Se stísněným pocitem v břiše vkročila do dalšího vagonu, aniž by měla sebemenší představu o tom, co ji tam čeká.

Internát na kolejích

Flinn se právě chystala vstoupit do přilehlého vagonu, když vtom jí zastoupil cestu nějaký muž. Stál otočený zády ke dveřím a s nepřítomným výrazem sledoval stůl s jídlem, přistavený vpravo ke stěně.

Zjevně se ocitla v jídelním voze. Středovou uličku vylouženou měkoučkým kobercem lemovalo zprava i zleva víc než dvacet stolů prostřených vždy pro čtyři osoby. Ty od sebe oddělovaly široké polstrované lavice.

Na krátký okamžik se Flinn nábožně zastavila – všechno vypadalo tak vznešeně a vybraně a nekonečně rozlehle –, pak jí ale nezbylo než se kolem toho muže protáhnout dovnitř. Košík s pečivem byl těžký a Flinn jej s úlevou nechala žuchnout na stůl.

„Ach,“ pronesl muž tiše, „hned se mi zdálo, že tu ještě něco chybí.“

„Hm,“ zamručela Flinn a ještě jednou se rozhlédla po vagonu. Nebyl to obyčejný jídelní vůz, nýbrž – aspoň pokud Flinn mohla posoudit – jediný vagon s panoramatickými okny. Včera večer sem ještě francouzskými okny jiskřily hvězdy, dnes se nad kolejištěm ve směru jízdy ohýbaly vy-

soké břízy. Vzdušný tah projíždějícího vlaku z jejich korun oškubal pár listů a ty se roztančily po skleněné střeše jako poletující světlušky.

Flinn si tu připadala jaksi nepatřičně. Ve srovnání se skladištěm působil jídelní vůz vznešeně a byl celý zalitý světlem. Ubrusy protkávané lesklými vlákny zářily jako z čirého zlata a na stolech stály křišťálové karafy, které se třpytily, jako by byly naplněny vodou z právě roztátého ledovce.

Kromě Flinn a onoho mlčenlivého muže tu nikdo nebyl. Co má dělat teď? Sednout si? Vrátit se zpátky do kuchyně a zeptat se, jestli pro ni mají ještě nějaký další úkol?

Muž zachytil její pohled.

„Duchové?“ zeptal se. Jeho hlas zněl klidně a trochu křehce. Měl rozčuchané hnědé vlasy, na sobě hnědou vestu a hnědé kalhoty se sklady v pase. Už jen tou barvou připomínal Flinn plachou lesní zvěř.

„Duchové?“ zeptala se Flinn znepokojeně a na okamžik, trvající jen jednu kadenci srdce, se jí vybavilo stvoření ze večerjšího večera na nástupišti. Přece nemohlo být tady, nebo snad ano?

„Že se tak rozhlížíš,“ řekl muž. „Mohli by to být duchové.“

„N-ne,“ odpověděla Flinn a zavrtěla hlavou. Co na to měla říct? „Já na duchy nevěřím.“

„Aha. A na co věříš?“

„Na zdravý selský rozum,“ vyhrkla Flinn. Co to proboha vede za rozhovor?

Muž si vzal talíř a příbor. Zazubil se.

„No, tak to jsi tu v našem pojízdném internátě na správném místě.“ S těmi slovy si začal na talíř nabírat nejrůznější pečivo a ovoce. Flinn přihlížela, ani se nepohnula.

„Jak to myslíte?“ dostala ze sebe konečně. „Pojízdný internát?“

V hlavě jí najednou všechno zapadlo do sebe: chybějící řady sedadel, to množství vagonů, které vypadaly jako obytné prostory, všechny ty lavice, které stály v cestě – proboha, lavice! To byly *školní lavice!*

Je vůbec něco takového možné? Že Jonte, když do tohoto vlaku nastoupil, prostě jen změnil školu?

Muž se na Flinn zadíval pohledem, jako by i jemu rozhovor najednou připadal poněkud zvláštní.

„No,“ řekl a kývl hlavou směrem ke konci vagonu. „Škola. Vlak. Pojízdný internát. Žádné složité přirovnání, ne?“ Ušklíbl se a odvrátil, aby si sedl k prvním z mnoha prostřených stolů.

„Ale... to by znamenalo...“ Flinn se odmlčela. Je vůbec možné, aby vážně bydlela na úplném konci světa, když nikdy v životě neslyšela nic o pojízdném internátu jménem Světový expres? Něco takového by se k ní přece muselo donést. Tohle bylo přece *geniální!* Snad by sem taky mohla chodit do školy?

„Teď si ze mě ale utahuješ,“ prohlásil muž, stále ještě pobaveně, a opřel se vedle ní o petrolejově zbarvené čalounění.

Flinn neodpověděla.

Poprvé se na muže podívala zpříma. Znepokojeně pozorovala, jak se jeho oči nejprve rozšířily a poté zúžily.

„Pověz mi, kdo vlastně jsi? Ty přeci nejsi Páv.“

„Já... ne, myslím, že ne. Vždyť já ani nevím, co tím myslíte.“ Jak mu má vysvětlit, jak se sem dostala? Co když ho tím vyvede z míry stejně jako předtím tu průvodčí?

„Pávi,“ vysvětloval muž. „Tak se říká studentům Světového expresu. Kvůli školní barvě.“

„Petrolejová?“ zeptala se Flinn opatrně.

„Petrolejová.“ Muž přikývl. „Modrozelená. Pověš mi teď, jak je možné, že to nevíš?“

„Ehm... radši ne,“ odpověděla Flinn.

Muž na ni zaskočeně pohlédl.

Flinn horečně přemýšlela, co říct, aby celá věc vyzněla co možná nepodstatně. Ulevilo se jí, neboť v tomtéž okamžiku se na konci vagonu otevřely dveře a muž se od ní odvrátil. K její smůle však dovnitř nenakráčel nikdo jiný než madam Florettová, následována zástupem studentů a studentek, kteří se se štěbetáním a smíchem rozptýlili po vagonu.

Sklíčená Flinn si všimla, že většina z nich vypadala starší než ona. A nejen to: Všichni se v tomto prostředí chovali tak samozřejmě a pohybovali se tak uvolněně, že si Flinn v porovnání s nimi připadala nemotorná a bezvýznamná. Náhle ji přepadlo přání být také tak sebevědomá jako oni, pocit, jenž se jí usadil jako kámen v břiše.

Někteří ze studentů měli tmavou pleť nebo asijské rysy v obličejí. Všechny je však spojovala jedna řeč – Flinn byla překvapená, že všichni zjevně mluvili stejně – a jejich oblečení. Všichni bez výjimky měli na sobě košili petrolejové barvy – dívky se zlatými puntíky, chlapci se zlatými proužky –

přes světlé lněné kalhoty nebo sukni. Přestože ve vagonu bylo příjemně teplo, někteří z Pávů si přes ramena navíc uvázali petrolejový svetr. Žádný div v tomto chladném vlhkém ránu, do kterého museli vyjít ven pokaždé, když opouštěli vagon.

Všichni spolu mluvili tak nahlas, až Flinn doufala, že si jí v tom mumraji třeba nikdo nevšimne.

Avšak těsně před stolem s jídlem se někteří z nich zastavili, zmlkli a začali si Flinn prohlížet. Ta se tvářila co možná nezáúčastněně, což se jí moc nepodařilo, protože celá zrudla. Cítila, jak se jí po celém těle rozlévá horkost. Nejraději by se schovala za některou z tmavě polstrovaných sedaček.

„Á, Danieli, dobře, že jste tady.“ Madam Florettová odstrčila studenty stranou a stoupla si ke stolu, u něhož seděl muž v hnědém. Ten se s lítostí zadíval na skořicové šneky na svém talíři, pak si do ubrousku otřel čisté prsty a pomalu se zvedl. „Ano, prosím?“

„Tohle je Flinna,“ řekla madam Florettová a ukázala tužkou na Flinn, jako by po ní hodila harpunou. „Nedovedete si představit, kde se tu vzala!“

Daniel se podrbal na bradě. „Přijela s potulným cirkusem ze západního Tibetu? Utekla z dívčího internátu v Minnesotě? Z přísně tajného singularitního projektu?“

Flinn vzhledla. To měla být nějaká narážka na její nezvyklý zjev? Pokud snad ano, nebyla nijak zvlášť vtípná.

Ani madam Florettová se nezdála být naladěná na žerty.

„Nechte toho,“ sykla.

Daniel trhnul rameny a ruce strčil hluboko do kapes. „Říkala jste, že si nedovedu představit, kde se tu vzala. Dovedu.

Mám velmi bujnou fantazii, víte?“ Působil na Flinn dojmem nepříliš zúčastněného dvorního šaška. Přemýšlela, proč madam Florettová její případ probírá zrovna s ním.

Madam Florettová opakovaně zabořila špičku propisky do svých desek, jako by chtěla udávat takt. „Ano, to jsem si všimla. Ale nechte už těch nesmyslů? Flinna pochází z... z...“

V tom okamžiku jí muselo dojít, že netuší, odkud Flinn vlastně přišla.

No, pomyslela si Flinn s určitým zadostiučiněním, Fedor by vám to určitě řekl.

„Každopádně se tu dnes ráno prostě objevila.“ Madam Florettová se mírně předklonila. „*A nemá jízdenku!*“

To zjevně málem položilo dokonce i onoho Daniela. Trvalo mu několik vteřin, než se vzpamatoval, změřil si Flinn od hlavy až k patě, pak naklonil hlavu ke straně a řekl tak potichu a bez emocí, jak to jen bylo možné: „Rozumím. Dáte mi to, prosím?“ Natáhl ruku po deskách. „Od tohoto okamžiku si to беру na starost.“

Prsty madam Florettové sevřely desky pevně jako svěrák, jako by se obávala ztráty kontroly. „Není žádný důvod k obávám, Danieli,“ řekla spěšně. „Už jsem o tom přemýšlela. Mohli bychom ji nechat vyzvednout na nejbližším nádraží...“

„To nepřichází v úvahu!“ zaduněl hlas z houfu studentů stojícího za průvodčí. „Přece nemůžeme malou holku nechat napospas rodině, ze které zjevně právě utekla.“ Silný zavalitý muž se protáhl davem. Levá polovina jeho obličeje byla tak znetvořená, že si Flinn v porovnání s ním na chvíli připadala skoro až hezká. Zdálo se jí pokynul. Nebyla si jistá,

co to má znamenat. Pro jistotu kývla zpátky, přestože se jí označení *malá holka* vůbec, ale vůbec nelíbilo. Pár studentů se chichotalo.

„Bylo by to zcela snadné, Curly,“ řekla muži madam Florettová a protáhla si krk, jako by se jí najednou udělalo nevolno.

„*Jednoduché*, to jo, jednoduché by to bylo,“ zabručel muž. „Co je to pocit zodpovědnosti, to vám ale nejspíš nic neříká, že?“

Překřížil své široké ruce přes šedou zástěru. Jeho neohrabané boty a rustikální vzezření se do elegantního jídelního vozu hodily právě tak málo jako Flinn. Hned si připadala o trochu méně ztracená.

„Ha!“ vydechla madam Florettová pohrdavě. „Já nesu víc zodpovědnosti než kdokoliv z vás tady kolem. Danieli!“

Daniel však nic neříkal. Namísto toho si Flinn zkoumavě prohlížel.

Znovu cítila, jak se jí do tváří hrne krev. Celá ta záležitost představovala rozhodně příliš mnoho pozornosti pro někoho, koho si po celý jeho dosavadní život nikdo nikdy zrovna moc nevšímal.

„Dobrá, tak ať tedy pracuje v kuchyni,“ ustoupila madam Florettová zkroušeně, jako by se jednalo o velmi špatný kompromis.

„V kuchyni! Sedřít ji z kůže jako toho Kulikowa, co?“ Zavalitý muž jménem Curly vytřeštil na madam Florettovou oči tak zuřivě, že by se Flinn ani nedivila, kdyby si učitelka strachy pustila do kalhot.

Skutečně se zdálo, že to madam Florettové není dvakrát příjemné. Nesměle namítla: „Práce ještě nikomu neuškodila. Mně ne a...“

„Mlčte,“ řekl potichu Daniel. V tom okamžiku nastalo ticho. Dokonce i šum mezi studenty ustal. „A teď už mi to dejte, má drahá. *Prosím.*“ I teď mluvil potichu, téměř šeptal, avšak důraz v jeho hlase jako by nějakým kouzlem uvolnil sevření jejích prstů kolem desek. Madam Florettová mu je podala.

„Děkuji.“

Madam Florettová stála celá zkoprnělá, jako by se jí hluboce dotkl. Danielovým obličejem se mihl stín úsměvu. Pak naznačil Flinn, aby jej následovala.

Protáhli se houfem studentů a sotva je měli za sebou, cítila Flinn jejich pohledy v zádech a slyšela šuškáni.

„Znáš ji?“

„Viděl jsi ty rozčuchané vlasy?“

„A ty hadry, můj ty bože!“

„Ona vážně *nemá jízdenku?*“

Nějaké děvče s velmi širokou stuhou v krátkých světlých vlasech se za ní dívalo zvlášť zaujatě.

Flinn okamžitě přepadl dobře známý pocit studu a vzteku. Bylo to stejné jako na chodbách *Vzdělávacího ústavu slečny Schlechtfeldové*, stejné jako mezi všemi těmi supy. Flinn instinktivně sklopila hlavu, pak se ale ještě jednou otočila za studenty.

Jonte mezi nimi nebyl. Jestli tu však někde byl, mohou na sebe kdykoliv narazit.

Najednou Flinn nevěděla, jestli se jí ta představa líbí. Představa, že si Jonte našel opravdový domov. Bez ní.

Co když si tu našel nové kamarády a stala se z nich něco jako rodina? Co když by neměl vůbec radost, že se znovu vidí? Při té představě se cítila nesmírně opuštěná. Byla ráda, když za ní kovové dveře konečně zapadly a nepříjemné šuškáání utichlo.

Na venkovních můstcích fičel chladný vítr a vzhledem k množství studených přechodů mezi vagony Flinn zalitovala, že s sebou také nemá svetr.

„Tady je čajový salónek,“ řekl Daniel, když za ním Flinn spěšně dorazila do následujícího vagonu.

Zmizel za dlouhým pultem, který se táhl podél celého vozu obloženého dřevem. Na Flinnině straně stály čalouněné barové stoličky a malá křesílka se skotským vzorem, na Danielově straně zabíraly celou stěnu úzké police a okna. Jimi do místnosti pronikaly pruhy světla, jež se tříštilo o nekonečné množství lahví a krabic. Některé byly zaprášené a zamčené na visací zámek. Jiné tu stály vyskládané v policích a neustále na ně malé trysky vyfukovaly mračna páry podobně jako zavlažovací systém ve skleníku.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se Daniel, sledující Flinnin fascinovaný pohled. „Třeba cream sodu?“

Než mohla Flinn odpovědět, vzal z police s parními tryskami dvě skleněné lahve. Jejich obsah vypadal jako mléko a připomínal Flinn rozkvedlané vajíčko. Zírala na etiketu: *Dallova nejlepší cream soda – vždy lepší než Dallova horší cream soda!*

O něčem jako cream soda Flinn ještě nikdy neslyšela. Dá se to vůbec pít?

Zatímco Daniel jednou rukou pátral v zásuvce po otvíráku, druhou rukou listoval v poznámkách madam Florettové. „Flinna Chtigallová,“ četl. „Tak kvůli tobě je teď svět vzhůru nohama. To jsi asi nečekala, že?“ Zazubil se na Flinn.

„Ne, to vážně ne.“ Flinn netušila, co na to říct. Tenhle Daniel se bavil dost zvláštním způsobem. „A je mi to taky líto. Ale jmenuji se Nachtigallová.“ Krkolomně se vyhoupla na barovou stoličku. „Flinn Nachtigallová. Nachtigall, jako ten pták, slavík.“ Vlastně chtěla říct: *Jako Jonte Nachtigall, znáte ho?*, ale než se nadechla, opustila ji odvaha.

Přesto Danielův pohled vystřelil vzhůru. Flinn se v tom mžiku udělalo nanic. Měřil si ji pohledem jako plaché lesní zvíře, nejen pozorně, nýbrž i stejně intenzivně.

„A jsem – ehm – chci říct, Flinn je i klučičí jméno, ale já jsem holka. Pro případ, že byste si nebyl jistý.“ Daniel na ni dál zkoumavě hleděl a Flinn automaticky sklopila hlavu, aniž by to vlastně chtěla. Zdálo se jí, jako by to trvalo celou věčnost, než Daniel začal znovu mluvit.

„Nachtigallová,“ zopakoval a jeho oči přeletěly poznámky madam Florettové. „Z Weidenborstelu, předpokládám. Tam jsme včera večer zastavili. Bože!“

„Já vím,“ vydala ze sebe Flinn. „Přísně vzato stojí náš dům pár kilometrů od Weidenborstelu. A ne, není to tam hezčí, než by si člověk myslel.“

Daniel na ni znovu pohlédl, tentokrát jen krátce, a prošel si zbytek záznamů. „*Věk třináct let... žádný cíl... žádná*